

Sygn. akt X GC 847/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r..

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 2 632,00 zł (dwa tysiące sześćset trzydzieści dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 stycznia 2014r.

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 775,00 zł (siedemset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 847/15

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2015 roku powódka (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko pozwanej Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 3.789, 63 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 stycznia 2014 roku oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że w dniu 29 listopada 2013 roku miała miejsce kolizja w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) z którego korzystał poszkodowany K. F. (1). Powódka wskazała, że w związku z uszkodzeniami pojazdu poszkodowany zawarł w dniu 29 listopada 2014 roku umowę najmu pojazdu zastępczego. Podała, że wykonała również na rzecz poszkodowanego usługę podstawienia pojazdu zastępczego oraz usługę holowania pojazdu uszkodzonego wraz z jego załadunkiem i rozładunkiem, a także że obciążyła poszkodowanego kosztami przestoju – oczekiwania na czynności policji na miejscu zdarzenia. Podniosła, że w związku z zawartą umową wystawiła poszkodowanemu fakturę na kwotę 4.819, 14 zł obejmującą: czynsz najmu za 20 dni ze stawką 232, 47 zł brutto, koszt podstawienia pojazdu – 47, 97 zł brutto oraz opłatę w związku ze zwrotem pojazdu po

godzinach pracy biura w kwocie 121, 77 zł. Ponadto, wskazała, że wystawiła poszkodowanemu fakturę na kwotę 738 zł obejmującą należność za holowanie uszkodzonego pojazdu – w kwocie 260 zł, za jego załadunek i podstawienie – w kwocie 260 zł oraz koszt oczekiwania kierowcy na przyjazd funkcjonariuszy na miejsce zdarzenia. Powódka podała, że wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 22.176,02 zł obejmującej również koszt naprawy.

W odpowiedzi na zgłoszenie roszczenia pozwana przyznała odszkodowanie kwocie 307, 50 zł stanowiącej zwrot kosztów holowania oraz kwotę 1.187 zł netto uznając za zasadne 20 dni najmu, weryfikując natomiast stawkę do kwoty 73 zł brutto, co łącznie dało kwotę 1.767, 51 zł wypłaconego odszkodowania. Legitymacji czynnej do występowania w procesie powódka upatrywała w zawartej z poszkodowanym w dniu 11 września 2014 roku umowie przelewu wierzytelności.

W dniu 7 września 2015 roku pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwana zakwestionowała wysokość stawki za dobę najmu oraz zasadność zwrotu kosztów podstawienia samochodu oraz jego zwrotu po godzinach biura. Pozwana podniosła, że w toku postępowania likwidacyjnego poinformowała poszkodowanego o możliwości skorzystania z wypożyczalni samochodów zastępczych z którą współpracuje i której stawka najmu dla pojazdu uszkodzonego wynosi 56, 10 zł. Pozwana wskazała, że wysokość stawki wskazana przez powódkę odbiega od cen ustalonych na rynku lokalnym. Zakwestionowała również zasadność najmu przez cały podawany przez powódkę okres, w tym aby najem ten był niezbędny, wskazała, iż powódka nie wykazała uzasadnionego jego okresu oraz niezbędności najmu. Strona pozwana wskazała także, że nie zasługuje na uwzględnienie roszczenie stanowiące refundację kosztów związanych z holowaniem pojazdu, załadunkiem, rozładunkiem oraz kosztami robocizny.

W piśmie z dnia 25 listopada 2015 roku powódka podniosła, że ubezpieczyciel jest zobowiązany do zrefundowania kosztów najmu pojazdu zastępczego w granicach odpowiadającym lokalnym stawkom czynszu pojazdu o podobnej klasie. Powódka wskazała, iż ubezpieczyciel przedstawiając poszkodowanemu ofertę ograniczył zaakceptowany czas najmu do 4 dni oraz wskazał, że rozliczenie kosztów nastąpi w kwocie netto. Odnosząc się do kwestionowanego okresu najmu powódka wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego okoliczności tej pozwana nie kwestionowała, uznała bowiem za zasadne 20 dni najmu. Ponadto, powódka wskazała, że poszkodowany był uprawniony aby uszkodzony pojazd wynajmować co najmniej do 2 stycznia 2014 roku a więc do wydania pierwszej decyzji o wypłacie odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2013 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do W. D..

Z pojazdu tego korzystał K. F. (2)– syn właścicielki pojazdu głównie w celach dojazdów do pracy z G. do S., a także wyjazdów za granicę w ramach wykonywanej pracy. Uszkodzony pojazd został odholowany z miejsca zdarzenia do zakładu naprawczego znajdującego się przy ul. (...) w S..

Przedmiotowa szkoda została zgłoszona w tym samym dniu ubezpieczycielowi sprawcy – Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. i zarejestrowana pod numerem (...).

Dowód:

- Dokumenty z akt szkody k. 64-209,
- Zeznania świadka W. D. k. 240v,
- Zeznania świadka K. F. (3) k. 241,
- Przesłuchanie reprezentanta strony powodowej R. T. k. 241v-242.

K. F. (1) nie posiadał innego pojazdu z którego mógłby korzystać. Pojazd zastępczy był mu niezbędny celem dojazdów do pracy, dowozu dziadków do szpitala, a także wyjazdów w celach służbowych. W. D. upoważniła K. F. (2) do dokonywania czynności związanych z wynajmem pojazdu zastępczego.

W dniu 29 listopada 2013 roku K. F. (2) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę najmu pojazdu zastępczego, której przedmiotem był samochód marki R. (...). Pojazd ten został wydany poszkodowanemu w dniu 29 listopada 2013 roku przy ul. (...) w S., a zdany przez poszkodowanego w dniu 18 grudnia 2013 roku przy ul. (...) w S.. Strony ustaliły stawkę czynszu za dobę najmu w kwocie 189 zł w warunkach zniesienia udziału własnego w szkodach, braku limitu kilometrów, limitu kierowców, assistance 24h oraz możliwością wyjazdu za granicę. Koszt wydania pojazdu wynosił 39 zł.

Dowód:

- Oświadczenie k. 18,
- Upoważnienie k. 19,
- Umowa najmu k. 17,
- Zeznania świadka K. F. (3) k. 241-241v,
- Przesłuchanie reprezentanta strony powodowej R. T. k. 241v-242v.

W dniu 2 grudnia 2013 roku przeprowadzone zostały pierwsze oględziny uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 3 grudnia 2013 roku pozwana poinformowała o przyjęciu zawiadomienia o szkodzie, przesłała również wycenę szkody częściowej.

Dodatkowe oględziny odbyły się w dniu 4 grudnia 2014 roku. W dniu 6 grudnia 2013 roku przekazana została zakładowi ubezpieczeń kalkulacja naprawy w celu jej weryfikacji. W dniu 10 grudnia 2013 roku przekazana została zakładowi ubezpieczeń poprawiona kalkulacja naprawy.

Dowód:

- Dokumenty z akt szkody k. 64-209,
- Pismo ubezpieczyciela k. 20.

W dniu 18 grudnia 2013 roku powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę na kwotę 738 zł obejmującą: roboczogodzinę w związku z oczekiwaniem na czynności policji – w kwocie 184, 50 zł, załadunek/rozładunek pojazdu – w kwocie 246 zł oraz holowanie pojazdu z miejsca kolizji do warsztatu znajdującego się przy ul. (...) w kwocie 307, 50 zł.

W tym samym dniu pozwana wystawiła poszkodowanemu fakturę na kwotę 4.819, 14 zł obejmującą: wynajem pojazdu R. (...) w okresie od dnia 29 listopada 2013 roku do dnia 18 grudnia 2013 roku ze stawką dobową czynszu najmu w kwocie 189 zł netto co dało łączny koszt najmu w kwocie 4.649, 40 zł brutto, koszt podstawienia samochodu na ul. (...) w kwocie 39 zł brutto oraz koszt zwrotu po godzinach pracy biura – 121, 77 zł brutto.

Dowód:

- Faktury VAT z notami korygującymi k. 21-23,
- Przesłuchanie reprezentanta strony powodowej R. T. k. 242-242v.

Wiadomością mailową z dnia 19 grudnia 2013 roku powódka zgłosiła pozwanej roszczenie z tytułu kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego oraz holowanie pojazdu uszkodzonego. Pismem z dnia 19 grudnia 2013 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 22.176, 40 zł brutto (w tym kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego).

Dowód:

- Wiadomość mailowa k. 24,
- Wezwanie do zapłaty k. 25.

Pismem z dnia 9 stycznia 2014 roku pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania za uszkodzony pojazd w kwocie 6.700 zł.

Pismem z dnia 13 stycznia 2014 roku pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania w zakresie kosztów holowania w kwocie 250 zł netto.

Pismem z dnia 4 lutego 2014 roku pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania w łącznej kwocie 1.767,51 zł obejmującą już wypłaconą kwotę 250 zł netto. W piśmie pozwana wskazała, iż zwrot kosztów pojazdu zastępczego nastąpił w oparciu o zweryfikowaną fakturę do 20 dni najmu po stawce 59,35 zł netto.

Dowód:

- Pismo ubezpieczyciela k. 26,
- Dokumenty z akt szkody k. 64-209.

W dniu 11 września 2014 roku K. F. (2) (cedent) zawarł z K..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (cesjonariuszem) umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. wynikającej ze szkody komunikacyjnej oznaczonej (...) tytułem zwrotu kosztów udokumentowanych fakturą VAT (...), notą korygującą 1/09/2-014, fakturą VAT (...) oraz notą korygującą 2/9/2014 wysokości 5.557, 14 zł.

Pismem z dnia 11 września 2014 roku poszkodowany powiadomił pozwaną o powyższym przelewie wierzytelności.

Dowód:

- Umowa przelewu wierzytelności k. 29,
- Zawiadomienie o przelewie k. 30.

Pismem z dnia 23 czerwca 2015 roku pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w kwocie 9.500 zł, wskazując, że jest to realizacja ugody w sprawie I C 313/15. W. D. domagała się w ramach postępowania oznaczonego sygnaturą I C 313/15 od pozwanej kwoty 10.420 zł jako kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego.

Dowód:

- Dokumenty z akt szkody k. 64-209,
- Pozew z dnia 23 kwietnia 2015 r. do SR w Gryfinie, oświadczenie o cofnięciu powództwa k. 229-231, 233.

Czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy pojazdu, uwzględniając technologiczny czas jego naprawy, czas oczekiwania na oględziny, czas potrzebny dla zgromadzenia części zamiennych oraz dni wolne od pracy wynosił 20 dni kalendarzowych – od dnia 29 listopada 2013 roku do dnia 18 grudnia 2013 roku.

Stawki za wynajem samochodu zastępczego na rynku (...) w klasie samochodów odpowiadających marce F. (...) czyli w klasie C bez limitu kilometrów i przy założeniu wynajmu na okres 16 – 31 dni, a także przy uwzględnieniu zniesienia udziału własnego w uszkodach, rozliczenia bezgotówkowego, nieograniczania ilości kierowców, zgody na użytkowanie poza granicami kraju i A. 24 zawierają się w przedziale od 136 zł netto do 230 zł netto za dobę, średnio 180 zł netto za dobę.

Podstawienie pojazdu zastępczego do miejsca zamieszkania poszkodowanego było uzasadnione, zaś zastosowana z tego tytułu stawka w kwocie 39 zł netto odpowiada stawkom stosowanym na rynku lokalnym.

Brak jest uzasadnienia dla zwrotu pojazdu poza godzinami pracy biura powoda i nie w biurze, lecz w warsztacie naprawczym. Stawka w kwocie 99 zł netto jest znacząco zawyżona.

Cena usługi przewozu samochodu w obrębie S. nie przekracza 250 zł netto i obejmuje oprócz samego przewozu pojazdu również jego załadunek na platformę holownika i rozładunek w miejscu przeznaczenia. Jedynie w przypadku dodatkowych utrudnień przy załadunku jak uszkodzenie zawieszenie czy wyciek oleju silnikowego może być naliczana dodatkowa opłata ustalana indywidualnie dla każdego przypadku. W szkodzie z dnia 29 listopada 2013 roku utrudnienia takie nie występowały.

Dowód:

- Opinia biegłego sądowego k. 252-264.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powódka legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu upatrywała w zawartej z poszkodowanym K. F. (2) umowie przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Brak jest wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie wskutek zawartej umowy wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego oraz pozostałych kosztów związanych ze szkodą należna poszkodowanemu K. F. (3) przeszła na powódkę, która tym samym stała się uprawniona do dochodzenia jej od pozwanej. Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, zgodnie z przepisem art. 513 k.c., przysługiwały natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Legitymacja czynna powódki do występowania w postępowaniu nie była także kwestionowana przez pozwaną.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła odszkodowania (ściślej uzupełnienia już wypłaconej kwoty odszkodowania) obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie likwidacji szkody, a także koszt holowania, załadunku i rozładunku pojazdu uszkodzonego.

Podstawę prawną niniejszego powództwa, stanowią więc przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z treścią

art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436§ 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody. Odnosząc się do zakresu odszkodowania - przy ubezpieczeniu OC - należy mieć na względzie ogólne reguły kodeksu cywilnego, w szczególności treść art. 361 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania, w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002/7-8/103). Zgodnie z zasadą kompensacji odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwana co do zasady przyjęła odpowiedzialność za szkodę powstałą w pojeździe poszkodowanego w wyniku kolizji z dnia 29 listopada 2013 roku. Przedmiot sporu dotyczył zasadności poniesionych przez poszkodowanego kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, a także kosztów związanych z załadunkiem, holowaniem i rozładunkiem pojazdu uszkodzonego. Powódka (nabywca wierzycelności przysługującej poszkodowanemu w stosunku do pozwanej) starała się wykazać w toku niniejszego postępowania, że uzasadnione są koszty poniesione z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 20 dni (w okresie od 29 listopada 2013 roku do 18 grudnia 2013 roku) przy przyjęciu dobowej stawki najmu w wysokości 189 zł netto powiększone o koszt podstawienia pojazdu w kwocie 39 zł oraz zwrot po godzinach pracy biura w kwocie 99 zł netto, a nadto koszt holowania pojazdu w kwocie 250 zł netto, koszt załadunku i rozładunku w kwocie 200 zł netto oraz 150 zł netto jako koszt robogodziny za oczekiwanie na czynności policji. Pozwana zaś zakwestionowała zasadność najmu, w tym stawkę oraz jego okres. Zakwestionowała również pozostałe wskazane przez powódkę koszty. Zwrócić należy uwagę, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała za uzasadnione 20 dni najmu oraz wypłaciła kwotę 307, 50 zł tytułem kosztów holowania pojazdu uszkodzonego.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić poszkodowanym taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 05/11). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 20002 roku wydanym w sprawie sygn. akt. V CKN 1397/00 i w uchwale z dnia 29 października 2013 r. wydanej w sprawie sygn. akt. III CZP 80/13 uznał zasadność zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą jedynie w okresie naprawy celowej i koniecznej do przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, a w przypadku szkody całkowitej do czasu, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny co przed wypadkiem pojazd (poza szczególnymi wyjątkami, które od tej zasady mogą odbiegać).

Nie budzi wątpliwości Sądu, że poszkodowany w wyniku zdarzenia szkodowego utracił możliwość korzystania z pojazdu, który był mu potrzebny w celach dojazdów z miejsca zamieszkania (G.) do miejsca wykonywania pracy (S.). Pojazd ten był mu także niezbędny w związku z charakterem wykonywanej przez niego pracy – odbywaniem podróży służbowych. Zdarzenie to spowodowało więc konieczność wynajęcia przez niego pojazdu, którego używał w tych samym celach, co uszkodzonego. Podkreślić należy, że poszkodowany poniósł w związku z tym rzeczywisty koszt, którego rozliczenie nastąpiło bezgotówkowo, poprzez przelanie na rzecz powódki wierzycelności mu przysługującej.

Sąd uwzględniając wnioski dowodowe stron oraz mając na uwadze, że ustalenie okoliczności spornych wymagało wiadomości specjalnych, postanowieniem z dnia 10 marca 2016 roku dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego celem ustalenia rynkowych stawek najmu pojazdu odpowiadającego klasą uszkodzonemu pojazdowi F. (...) z uwzględnieniem rozliczenia bezgotówkowego i związanych z tym dodatkowych opcji najmu w postaci:

zniesienia udziału własnego w szkodach, ilość kierowców bez ograniczeń, A. 24h na rynku lokalnym w czasie najmu pojazdu, oraz rynkowych stawek usług podstawienia pojazdu zastępczego, holowania i załadunku, rozładunku pojazdu uszkodzonego, a nadto na okoliczność ustalenia niezbędnego technologicznego czasu naprawy pojazdu poszkodowanego w zakresie powstałych uszkodzeń w związku ze szkodą z dnia 29 listopada 2013 roku.

Biegły w swojej opinii ustalił, że czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzeń powstałych w związku z kolizją z dnia 29 listopada 2013 roku to 20 dni, które uwzględniają technologiczny czas naprawy, czas potrzebny na zamówienie części oraz dni wolne.

Ustalając stawkę czynszu za dobę najmu biegły wskazał, że przy uwzględnieniu powyższych jego warunków mieści się ona w zakresie od 136 zł do 230 zł netto, średnio zaś wynosi 180 zł netto. Za uzasadniony biegły sądowy uznał koszt podstawienia pojazdu zastępczego w kwocie 39 zł. W swojej opinii biegły stwierdził, że brak jest uzasadnienia dla kosztu w kwocie 99 zł netto zwrotu pojazdu po za godzinami pracy biura, ponadto biegły wskazał, że koszt ten jest wygórowany.

Odnosząc się do kosztu poniesionego na holowanie pojazdu uszkodzonego, biegły ustalił, że cena takiej usługi w obrębie miasta S. nie przekracza 250 zł i w standardowych przypadkach obejmuje oprócz samego przewozu załadunek pojazdu na platformę holownika i jego rozładunek w miejscu przeznaczenia.

Do opinii tej zastrzeżenia złożyła strona powodowa wskazując, że kwestionuje ją w zakresie ustalenia wysokości opłat za holowanie, rozładunek i załadunek oraz braku zasadności obciążenia poszkodowanego kosztami usługi odbioru pojazdu zastępczego poza godzinami pracy. Powódka wskazała, że ustalona przez biegłego sądowego kwota wynagrodzenia za usługę holowania jest znacząco zaniżona w świetle uchwały Rady Miasta S. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów usuniętych z dróg na parkingach strzeżonych oraz kosztów powstałych w wyniku dyspozycji usunięcia – która jako koszt holowania ustala kwotę 478 zł. Wyższy koszt odbioru pojazdu wynika zdaniem powódki z konieczności poniesienia kosztów związanych z świadczeniem przez pracowników pracy w godzinach nadliczbowych celem dojazdu do miejsca odbioru pojazdu zastępczego.

Do przedmiotowej opinii w piśmie z dnia 20 czerwca 2016 roku odniosła się również pozwana, kwestionując ją w zakresie ustalonego koniecznego czasu na naprawę pojazdu. Wskazała, że określony przez biegłego sądowego czas jest zawyżony – czas oczekiwania na części zamienne nie powinien przekraczać 2 dni, nadto nieuzasadnionym jest uwzględnianie 2 dni na schnięcie lakieru i mycie pojazdu.

Do zastrzeżeń tych biegły sądowy odniósł się w ustnej uzupełniającej opinii wydanej na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku.

Biegły sądowy wskazał, że ujęte w uchwale stawki za holowanie pojazdu są stawkami wysokimi, nie korespondującymi ze stawkami typowymi. Wskazał, że na rynku występuje dużo przedsiębiorstw świadczących tego typu usługi chcących pozyskać klientów.

Biegły wskazał również, że standardowy czas na zabezpieczenie części w przypadku samochodów marek popularnych producentów europejskich to 3 dni. Biegły zaznaczył, iż ustalając okres najmu wziął pod uwagę przeznaczone na procedurę odbioru i przekazania, a także czas schnięcia lakieru.

Sąd uznał, że sporządzona opinia biegłego sądowego nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków, uznał ją za w pełni przekonującą, a tym samym mogącą stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

W świetle powyższej opinii Sąd za uzasadniony uznał koszt poniesiony przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego w kwocie 3.780 zł za w całości zasadny.

Odnosząc się do okresu trwania najmu wskazać należy, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego nie kwestionowała jego długości, ustaliła bowiem i wypłaciła odszkodowanie w tym zakresie weryfikując jedynie

stawkę czynszu za dobę najmu. W świetle opinii biegłego okres ten należy uznać za uzasadniony jako związany z technologicznym czasem naprawy, oczekiwaniem na części zamienne, dniami wolnymi oraz czynnościami postępowania likwidacyjnego. Sąd nie widzi również podstaw aby do czasu tego nie doliczyć czasu potrzebnego na schnięcie lakieru po wykonanych pracach naprawczych – okres ten uwzględnił w swojej opinii biegły sądowy. Podkreślenia również wymaga, że pozwana o kwocie przyznanego poszkodowanej W. D. odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu poinformowała dopiero pismem z dnia 9 stycznia 2014 roku.

W zakresie stawki za czynsz najmu wskazać należy, że mieści się ona w zakresie stawek ustalonych przez biegłego, a nadto jej wysokość nie jest rażąco wygórowana w odniesieniu do stawki średniej (180 zł netto). Podkreślić należy, że stawki te zostały ustalone dla pojazdów odpowiadających klasie pojazdu uszkodzonego, gdyż poszkodowany miał uprawnienie aby pojazd takiej właśnie klasy wynająć.

Za uzasadniony, a związany z najmem pojazdu zastępczego Sąd uznał również koszt podstawienia pojazdu zastępczego do zakładu naprawczego gdzie przewieziony został uszkodzony pojazd - w kwocie 39 zł jako odpowiadający stawkom stosowanym na rynku lokalnym. Poszkodowany w wyniku zdarzenia szkodowego utracił bowiem wykorzystywany przez siebie środek transportu, koniecznym okazało się więc wynajęcie pojazdu zastępczego – który musiał zostać mu udostępniony.

W pozostałym zakresie żądanie powoda okazało się nieuzasadnione.

Należy bowiem wskazać, że na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji szkody, obowiązek współdziałania wynikający z art. 354 k.c. Zgodnie z art. 354 § 1 dłużnik (którym jest w niniejszej sprawie ubezpieczyciel) powinien wykonywać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowy społeczno-gospodarcemu oraz zasadami współczucia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób im odpowiadający. Natomiast § 2 wskazywanego przepisu stanowi, że w taki sam sposób wierzyciel (którym w niniejszej sprawie jest pokrzywdzony) powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania. Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy zauważyć należy, że ubezpieczyciel nie może ponosić odpowiedzialności za działanie poszkodowanego polegające na oddaniu pojazdu zastępczego po za godzinami pracy biura wypożyczalni, które to działanie generuje dodatkowe koszty związane z najmem. Ponadto, powódka w żaden sposób nie wykazała, aby konieczność taka uwarunkowana była okolicznościami sprawy – w tym aby poszkodowany nie miał możliwości zdania pojazdu w trakcie godzin pracy biura. Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w świetle której koszt ten w kwocie 99 zł netto jest rażąco wygórowany. W kontekście powyższych rozważań za podlegającego refundacji przez zakład ubezpieczeń nie można było również uznać kosztu związanego z oczekiwaniem na przeprowadzenie czynności przez funkcjonariuszy policji na miejscu zdarzenia. Przedsiębiorstwo świadczące usługi holowania pojazdów powypadkowych jako profesjonalista musi brać bowiem pod uwagę, że zdarzenie takie wywołuje konieczność przeprowadzenia odpowiednich czynności, których dopiero zakończenie umożliwi transport samochodu z miejsca wypadku. Zdaniem Sądu konieczność poniesienia niniejszego kosztu uwzględniona jest już w wynagrodzeniu za świadczenie kompleksowej usługi jaką jest holowanie pojazdu.

Z tego też względu za nieuzasadnione Sąd również uznał koszty związane z załadunkiem oraz rozładunkiem pojazdu, które to ściśle związane są z usługą holowania pojazdu, w zakresie którego to kosztu pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 307, 50 zł brutto. Powyższe potwierdził w swojej opinii biegły sądowy wskazując, że w standardowych przypadkach wynagrodzenie za usługę przewozu uszkodzonego pojazdu obejmuje również jego załadunek na platformę oraz rozładunek na miejscu przeznaczenia. Biegły wskazał, że przypadek uszkodzenia pojazdu w wyniku kolizji z dnia 29 listopada 2013 roku nie uzasadnia dodatkowych kosztów związanych z załadunkiem i rozładunkiem.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że należne powódce odszkodowanie obejmuje refundację kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3.780 zł oraz koszt podstawienia tego pojazdu w kwocie 39 zł, co łącznie daje kwotę 3.819 zł. Uwzględniając wypłacone przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 1.187 zł, zasądzić należało kwotę 2.632 zł stanowiącą różnicę pomiędzy należnym a wypłaconym odszkodowaniem.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał także na uwadze przepis art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Sąd wziął pod uwagę, że zgłoszenie roszczenia nastąpiło wiadomością mailową z dnia 19 grudnia 2013 roku, ustalając na tej podstawie, że żądanie odsetkowe było uzasadnione.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Za podstawę swoich ustaleń Sąd przyjął również zeznania świadka K. F. (3), W. D. oraz reprezentanta strony powodowej R. T., nie znajdując podstaw, by odmówić mu wiary. Sąd oparł się również na pisemnej opinii biegłego sądowego, która to opinia była spójna i logiczna.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione albo stosunkowo rozdzielone. W związku z oddaleniem powództwa nad kwotę 2.632 zł Sąd ustalił, że powódka wygrała postępowanie w 69 %, natomiast pozwana w 31 %. Na koszty poniesione przez powódkę w łącznej wysokości 1.607 zł złożyły się: kwota 190 zł opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U.2013.461 j.t) oraz kwota 800 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Na koszty poniesione przez pozwaną w łącznej wysokości 1.077 zł złożyły się: kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.490), kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 459, 63 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Biorąc pod uwagę powyższe powódka była obowiązana zwrócić koszty w kwocie 334 zł (stanowiącą 31 % z kwoty 1.077 zł) natomiast pozwana w 1.109 zł (stanowiącą 69 % z kwoty 1.607 zł). W konsekwencji wzajemnego zniesienia się kosztów w części, pozwana obowiązana jest zwrócić na rzecz powódki kwotę 775 zł.